

משה וייס בחברת בנו בועז בן ה-9

כשאגדל ואלך למלחמה

גם אני אהיה עיוור...

„למה אתה מגיש לי את

העוגה, כל כך קרוב ליד?״ שאל הזקן.

„כי אתה עיוור,״ השיב לו

בועז וייס בן ה-9. „לא יפה

להגיד עיוור,״ גער בו

אביו משה, גם הוא עיוור, שנפגע בעיניו

בקרב על חוסו.

„זה שום דבר להיות עיוור,״ אמר בועז:

סבא עיוור,

אבא עיוור,

ציון לשבח

הנני לציין לשבח את 314307 רב"ט משה וייס על גילוי כושר מנהיגות ודבקות במשימה. להלן תיאור המעשה:
 בקרב על מוצב פלוגתי של משטרת חוסן נפל מפקדו של רב"ט וייס משה. הוא קיבל את הפיקוד על המחלקה והוביל קדימה עד להשגת המשימה. בפעולה זו נפצע והתעורר בשתי עיניו.
 משה דיין, רב-אלוף,
 ראש המטה הכללי

התעורר בשתי עיניו. סוף.

סוף הקרב, סוף הצליח, סוף תיאור המעשה.

אולם לאדם שאיבד את שתי עיניו — אין זה הסוף. זוהי ההתחלה. תחילתה של דרך ארוכה ארוכה. מה גורלו של צעיר בן 19,

מאת ציפורה כיסלו

שהתעורר בשתי עיניו? כיצד חולפות עליו השנים — שנה אחרי שנה, 365 יום בכל אחת מהן? מה גורלו כשהוא נותר גלמוד — או כשהוא זוכה להקים משפחה? האם גדלים ילדיו ככל הילדים — או שגם הם משלמים את המחיר?

שנה שנה, יום יום, מצטרפים צעירים נוספים למחנה הנכים. רגע — הם ארזים מפוארים. ורגע — הם שבורים ומנופצים. אחד איבד את שתי עיניו, שני את שתי רגליו. אחד לקה באלם, אחר מוכה שיתוק, מחנה רב ועצום. אלו הם — יחד עם משפחות הנופלים — משלמי המחיר האמיתיים.

זהו סיפורו של אחד מהם, משה'לה וייס — מסופר על-ידי חברתו מילדות — כתבת „העולם הזה״ ציפורה כיסלו.

והמתין לחובשו. תוך 60 דקות נגמרה ה"פעולה. משה'לה והמ"מ, יענק'לה קליין, היו הפצועים הקשים ביותר. לאחר זמן מה הגיע האמבולנס והם נלקחו לירושלים.

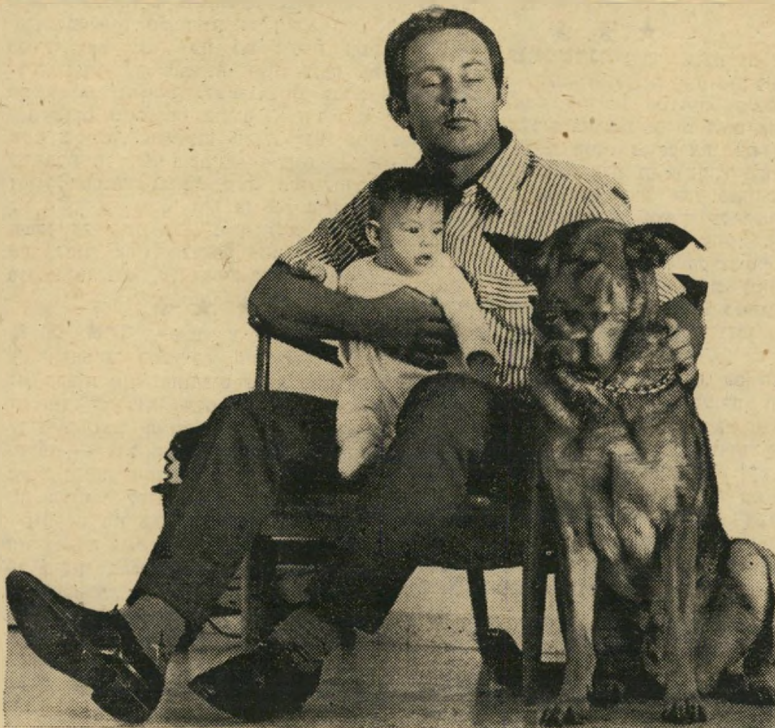
12 שעות שהה משה'לה בחדר-הניתוחים. כל אותן 12 שעות, ניצב לידו האחראי ל"פעולת-התגמול — הרמטכ"ל משה דיין. עשרות פעמים, באותן 12 שעות, יצא דיין אל המסדרון כדי לעודד את רוחה של אמו של משה'לה.

בתום הניתוח, היה המצב ברור. השריפה שחש משה'לה בגבו, כאשר נפצע לראשון נה, היתה רסיס רימון ששבר שתיים מ"צלעותיו וחדר לריאות. בפציעתו השנייה חדר רסיס פגז לגולגלתו והרס את עצב הראייה. משה'לה היה עיוור.

„כלב או מקל?״

יש לזכור ששנה מאוחר יותר, צילצלתי בדלת הדירה בקומה הרביעית בשכונת נוה-אביבים שבצפון תל-אביב. את הדלת פתח ילד כבן תשע בעל שיער ערמוני ועיני שקד. מאחוריו עמד משה'לה. „הכנסי, אמר. ״זה הבן שלי בועז. עוד

* באותה פעולה, מספרים החברה, חטף הרמטכ"ל שלושה שבועות ריתוק בית, על שניצב במשך כל הפעולה על מגדל-מים וחטף עצמו לאש האויב.

משה וייס עם בתו חמוטל והכלב המנחה

קרוב החל ביריית בוקה. המפקד משך את פלוגתו לעבר המשל"טים שמסביב למשטרת חוסן, מול קיבוץ מבואות בית-ר. האנשים נעלו נעליים מסור מרות. האנשים חרפו מתחת הרגליים והקדימו רעש איום. הירדנים ירו רקטות תאור רה ופתחו באש תופת מכל הכלים. ה"אנשים נאלצו לרדת מהשביל לתוך התעלות שמסביב למשלטים, דבר שהעמיד אותם במצב נחות ביותר. הירדנים עמדו מעל לתעלות כשרקטות התאורה הופכות את אנשי הפלוגה למטרות חיות. חלק מן ה"ירדנים יצאו מהמשלטים וזרקו רימונים ל"תוך התעלות. מספר הפצועים הלך וגדל מדי רגע.

למרות המצב החמור החליט המפקד ל"הסתער על המישלטים. אולם כל מי שניסה לזנק — נפגע מייד. ברגע מסויים, נפגע גם המ"מ של משה'לה, ברגליים ובגרון. רב"ט משה'לה וייס הבין שהגיע תורו. הוא זינק קדימה מהתעלה, לתוך אש התופת, ומשך את אנשיו אחריו.

בפעם הראשונה הוא נפגע בגבו. הוא הרגיש כאילו כל גבו עולה באש. אך המ" שיך לרוץ קדימה.

בפעם השנייה הוא נפגע בראשו. הוא מצא עצמו שוכב על הקרקע, מבלי שיראה דבר. הוא חש שפניו רטובות וחמות, אולם לא איבד את הכרתו. הוא התרומם, ניגב את פניו, וקרא לאנשים להמשיך קדימה.

אולם למרות שחזר וניגב את פניו, לא הצליח לראות מאומה. הוא חזר ונשכב,